

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT, Mária-u. 1. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap azellemi részét
illető minden közlemény
intéendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vezeti

Városaink és az államosítás.

Pécs, 1896. aug. 13

A szabadelvűpárt miután a törvényhatóságok rendezésének címe és ürügye alatt legyilkolta a helyhatósági önkormányzatot s a vármegyéből és a városi törvényhatóságokból élettelen bábokat csinált, a melyeket a belügyminiszteriumban összefutó zsinegeken rángatnak, hét évvel ezelőtt új jelszó alá sorakozott és ősi erényének, az elvtagadásnak és köpenyforgatásnak újabb fényes tanubizonyosságául a municipális közigazgatásnak eddig vallott elvét sutba lökte és felcsapott az államosítás egyedül üdvözítő elvének hirdetőjévé, természetesen ismét hazug jelszó alatt: a közigazgatás reformja a jelszó, a centralisztikus kormányhatalom kiterjesztése a cél.

De eddig egy halvaszületett elvi kijelentésen kívül a törvénykönyvben és egy pár csenevész törvényjavaslaton kívül egyebet ez irányban a kormány nem produkálhatott, úgy hogy közigazgatásunk jövő képét még most is sűrű fátyol borítja, a mely alól csak az állami kinevezés inézes madzaga, vagy ostora — amint vesszük — kandikál ki a törvényhatósági tisztviselőkre s tartja őket sakkban, ha netán eszükbe jutna a kormánynak a követelt kortesszolgálatot felmondani.

A kormánypárti sajtó félhivatalos szócsövei nemrég nagy harsonával hirdet-

ték, hogy Percel Dezső, az ez idő szerint legnagyobb belügyminiszter, a községi és körjegyzők kongresszusán fel fogja lebonteni a fátyolt, amely a kormány reformterveit takarja, de hát mindebből nem lett semmi, a miniszter csak a kongresszus fényét emelni jött, de ez a nagy fényesség a reformtervekre a legcsekélyebb világosságot sem bocsátotta. Milyen naiv kívánság is volt a belügyminisztertől azt kívánni, hogy még csak ezután alkotandó törvényeket ismertessen, mikor már annyiszor bizonyította be, hogy a már szentesített törvényeket sem ismeri.

Nem tudunk tehát az egész közigazgatási reformtervből most sem többet, mint azelőtt; csak a célzatot ismerjük most is, ami nem más, mint államosítás a vármegyei és községi közigazgatás egész vonalán; de hogy ezt az állami közigazgatást s a törvényhatóságnál szinteg meghagyni ígért autonómiát hogyan akarják szervezni: arról mélyen hallgat a krónika.

Van azonban egy dolog, amiről még ennél is mélysegebben hallgatnak a kormánypárton, s ez a városi törvényhatóságok jövő sorsa. Az 1891. évi csonka törvény a közigazgatást csak a vármegyékben jelenti ki állami feladatnak, a melyet kinevezett állami közegek intéznek; a városi törvényhatóságok közigazgatása tehát, amely ugyanazokat a feladatokat teljesíti, mint a vármegyei közigazgatás, e szerint nem képez állami feladatot.

Ha ennek a fejtetőre állított logiká-

nak a valódi okát fűrkésszük, nagyon könnyen rájövünk, hogy ezt korántsem abban kell keresnünk, mintha a kormány jobban respektálná a városi törvényhatóságok önkormányzati jogát, mint a vármegyékét, hanem abban, hogy a városok autonómiája máris annyira meg van nyomorítva, hogy a kormány nem is tartja érdemesnek erre a csenevész palántára rátenni a kezét, főleg a mikor ennek elvétele még nem csekély pénzáldozatba is kerülne.

Mert hát ugyan mit is irigyelhetne meg a kormány a városok önkormányzati jogaiól s még jobban hajthatná-e őket szolgálatába bármiféle államosítással, mint a mennyire szolgálatában állnak máris?

Tisztikarának tekintélyes részét ugyanis már ő nevezte ki a saját bizalmasa, a főispán által, beleüti az orrát még a legcsekélyebb u. n. önkormányzati ügybe is, s mindezek mellett mégis egy krajcárral sem járul hozzá a közigazgatás nagy terhehez a városokban, sőt még ő menti fel a városokban lakó állami közegeket a községi terhek viselése alól.

Mindez azonban megváltoznék, ha a közigazgatást a városi törvényhatóságokban is állami feladatnak nyilvánítanák, mert akkor ennek a közigazgatásnak a költségeihez is hozzá kellene járulnia az államnak. S mit kapna ezért viszontszolgálatképpen a pártkormány? — mert ez mindig a döntő kérdés az uralkodó hatalmi érdekszövetkezet előtt. — Semmit, a mi-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A mentő.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Írta: Molnár József.

(Vége.)

Az első meghitt szavakat a függő kőnél válthattam Katinkával.

Korán reggel indultunk. Mikor a vendégházra jöttem, Irmus már a Flokiját öltöztette. (Valami használt úberciberből tákoltszélét húzta a hajnali hűvös szellőtől reszelő kutyára; úgy nézett ki, mint egy majom.)

Olyan lelkiismeretesen bánt el azzal a csuf állatkával, mint talán senkivel a világon.

— Jó reggelt Irmuska Nagysád! Magácska talán még le sem teküdt?

A „Nagysád” szó felettébb tetszett neki, mert hatványozott barátsággal nyújtá felém picit kezét.

— Jó reggelt Balogh ur! Lássá, ez a Katinka mindig olyan lusta. Most várhatunk reá egy óráig is. Felpróbál három ruhát is, míg az egyik nagynehezen megnyeri tetszését. Ugy ám!

Meglepett a leány tulságos őszintesége, mely már inkább az indiskréció felé hajlott.

— Ugyan! Hogy tud ilyet a néjére mondani? Nem fél, hogy kikap tőle?

Nem szólt semmit, egy nagy, piros rózsát nyújtott felém. Ugy látszott, ezzel akart megvesztegetni, csak hogy el ne áruljam Katinkának, miket mondott reá.

— Jól van! A rózsát elfogadom, de akkor nem szabad többé a nénikéjére semmi rosszat sem mondania.

— Ha pedig maga nem szól semmit a miről beszéltem, úgy néha szabad Flokival játszania.

Önkéntlenül is elmosolyogtam magamat s helyeslőleg bólintottam.

Ezalatt hozták a reggelit s Katinka is megjelent.

Egyszerűen, de igen izlésesen volt öltözve. Nagy fehér szalmakalap volt fején, tenyérynyi széles kék szalaggal. Kitűnően festett.

Ha úgy tetszik, mindjárt mehetünk. Felém nyújtotta szép keztyűs kezét, mit én oly hévvel csókoltam meg.

A lovak türelmetlenül kapargatták patáikkal az udvar homokját, már szerettek volna repülni az erdő felé: a függő kőhöz.

Néhány perc múlva fenn ültünk a ma-

gas vadász kocsin, a kocsis csontentett, s már künn jártunk az akácok mellett.

Katinka mellém húzódt, úgy látszott, mindenben nagyon óvatos lett. Irmus meg a Flokiját tartotta, nehogy a bolondos állat kiugorjék a sebesen menő kocsiból.

Jó ideig szótlanul voltunk. Hol én néztem a kedves szeméibe, hol ő az enyémbé.

Cigaretára gyújtottam s a füstöt néztük, mint szél felfelé s mint oszlik el a semmisségben. Minden csekélységen elszórkostunk s vártuk kölcsönösen a megszólítást. Vártunk mind a ketten. Nem tudni előszkenységéből-e, avagy tán édesebb volt az ábrándozás.

Gondolataim a messze jövőben kalandoztak; tervre-tervet szőttem, melyek mindegyike ő hozzá fűződött. Egész jövőmet, egész életemet reá alapítottam. Ezembe jutott az a bölcs mondás: „A férfi sorsa a nő!”

Katinkát is valószínű ilyennemű aggodalmak gyötörték. Hisz ha ember reménynyel telve a jövőt tervezi, csak aggodalmat szerez magának, mely aztán bánatossá, idegessé teszi.

Hatalmas eserfaerdőbe értünk. A ficánkoló lovak vigan nyertettek: tetszett nekik a friss erdei levegő.

vel máris nem rendelkeznek a városokkal szemben. Azért hát meghagyják a városoknak dicső autonómiájukat, — süssék meg, ha örömet okoz nekik.

Vannak a kormánynak az államosításnál sokkal hatalmasabb segédeszközei, a melyekkel a városokat rabszolgaságban tartja. A leghatalmasabb ezek között a segédeszközök között az állami intézmények létesítése és elhelyezése körül a leg-szemérmertlenebbül üzött szimonia, a melynek még legártatlanabb formája az, amikor licitációra bocsátanak egyes állami intézményt: a melyik város többet ad érte, az kapja meg.

Az igazán erkölcsstelen üzérkedés a közjavakkal abban áll, amikor a kormány a közintézmények létesítése által nyújtandó előnyök fejében nem a pénzüket, hanem a szabad meggyőződésüket követeli a városi polgároktól áldozatul. Persze az ilyen követeléssel nem hivatalosan és aktaszerűleg áll elő a kormány, de tetteivel bizonyítja, hogy úgy a suba alatt terjesztett ilyféle követeléstől nem tágit.

Jaj annak a városnak, a melyik ellenzéki képviselőt talál küldeni az országgyűlésre; nem lesz annak még a legjogosabb és legigazságosabb kívánalma sem teljesítve! — Igy riasztgatják a városi polgárokat a kormány kortesei az ellenzékre való szavazástól.

Ha aztán ez a kortesfogás sikerül, — pedig többnyire sikerül, mert hát a város érdeke az első s csak aztán jön az ország java, meg az elv — akkor persze megint nem kap a város semmit, vagy a mit kap, méreg drágán kapja, mert nem bolond a kormány, hogy egy vagy két kormánypárti választásért kielégítse a városok igényeit, hogy aztán ha jóllaktak, megint elpártoljanak tőle.

Volt Pécs városának is elég sokáig kormánypárti képviselője s a város akkor is csak éppen úgy nem kapott semmit a kormánytól, mint a hogyan ellenzéki korában mellőzve lett mindig.

Minket is felvillanyozott a természet csiklandozó szépsége.

Irmuska leugrott a lassan baktató gigről, természetesen a Floki utána. Na, volt aztán hancurozás a friss gyepen.

Floki oly elkényeztetett hangon vakantott, mint mikor valami öreg kisasszony affektálásból nevet. Szóltam is Katinkának.

— Mondja édes, hol vették, vagy ki nevelte ezt a kényes állatkát. Nem teszi kegyedet idegessé ez a visitás. És ez Irmusnak tetszik?

— Tudja. Apa kedvence Irmus. A mit az kíván, annak meg kell történnie. Ha talán vaddisznóval óhajtana játszani, azt is szelidíttetne számára.

— És Irmus ezt tudja?

— Tudja hát! Es a rossz épen. Sokszor olyan nyáffiságokat visz véghez, hogy végtére apa sem állhatja, akkor azzal fenyegeti: Ha nem hallgatsz, agyonlövöm a Flokit. No, akkor aztán elhallgat. A Floki a mindene: Talán nálunknál is jobban szereti...

— Nagyságos kisasszony itt már gyalog kell menni. Tetszik leszállani?

A kocsis szólt s mi leszállottunk. A függő kő, mintegy ötven lépésnyire látszott ide...

— Ott van ni a csererdő kincse — ezt

De hát azért a városi polgárság mégis mindig az orránál fogva vezetteti magát: önként hajtja fejét a kormány rabigájába s azért nincs szükség a városokkal szemben az államosítás békóira.

H i r e k.

Pécs, 1896. augusztus hó 13.

Faltörő János.

Ast a meleg részvétet, mely a Köszl-féle szerencsétlenség alkalmával városunkban Faltörő János iránt nyilvánult, mi szándékosan hallgattuk el mindez ideig.

Mert hát ki is ez a Faltörő János? „Apját leütötte a hajókötél, anyja mosónő volt:“ szavalhatnánk róla szívünk teljes lelkesedésével, de ne tegyük. Ne menjünk vissza usque ad ovum Ladae, csak azt mondjuk meg, hogy közpályáját a Majláth-téren kezdte; ott állt egész nap szolgálatára az emberiségnek. A Köszl-féle szerencsétlenség alkalmából az egész emberiségre nézve gyászos véletlen elszólitotta onnan és épen egy természetes házmesterné után vitte a zöldséggel teli nagy kosarat, mikor a robbanás őt is, mint annyi sok más embert, földre terítette és megsebezte.

Meghaltak a robbanás következtében hatan; megsérültek kétezasan s minő kis pont volt ez utóbbiak között Faltörő János! Ezt ugyan csak az ő szerénysége mondatta így vele, mert mi tudjuk, milyen nagy ember volt; mi érezzük, hogy megérdemelt volna megsebesülése alkalmával hasábszámra menő sirató (és siralmas) megemlékezést... de hát az ő szerénysége előtt meg kell hajolnunk.

Beteggyáiban, összeroncsolt kezébe alig bírván fogni a tollat, fogcsikorgatva írta meg levelét hozzánk, hogy ne írjunk semmit az iránta városszerte nyilvánult részvétről, mert szerénysége ezt becsületsértésnek veszi.

És nem irtunk.

De most, midőn örömmel jelezhetjük, hogy a nagy beteg gyógykezelése véget ért s ő ma délelőtt fél tíz óra után 5 perccel és 15 másodperccel — emez örökké emlékeztető időpontban — a Majláth-téren megjelent és állomáshelyére hivatalosan betolakodó egyik kollegáját alapos fejbeütéssel tisztelte meg: most foglalkoznunk kell e nagy ember iránt nyilvánult részvéttel, abban a hár-

mas irányban, melyben a részvét nyilvánult: a személyt, állását a Majláth-téren és ez állásában szerzett hivatali és polgári érdemeiket illetőleg.

Hogy ő a végzetes csapás által sújtottak iránti szánalomnak egyik osztályosa volt: az természetes. Majláth-téren való állásában szolgálatára állt mindenkinek s bár külsőleg érdes volt, de belsejében olvadó szív lakozott, melyet egy pár krajcár borra való a 30 Celsius fokig tudott hevíteni.

Érdemei eltagadhatatlanok; mert hiszen sokan voltak, a kik betegsége alatt megemlegették:

— Hejh csak ne volna beteg a Faltörő János, majd elvinné ő a pakkunkat három hatosért is!

Derék polgára volt e városnak, mindig szívén viselvén a szeszfogyasztási adó emelését. S hogy mennyire gondját képezte ez még megsebesülése pillanatában is, aranykönyvbe illő mondással illusztrálta, midőn a szentháromság melletti kut vize alatt eszméletre kapván, így kiáltotta el magát:

— Ne vizet, pálinkát adjatok!

Faltörő János csak nem rég nyugalomba akart vonulni. Pályatársai azouban, belátván, mily súlyos csapás lenne ez a Majláth-téri koloniára nézve, egy liter pálinka fizetésének ígérete mellett, lebeszéltek e gyászos szándéka kivételéről.

A liter pálinkát ugyan nem fizették meg neki pályatársai, de ő mégis belátta, hogy milyen nélkülözhetetlen ő az egész emberiségre nézve, s megmaradt Majláth-téri állásában, rendületlenül, mindaz ideig, ama végzetes és gyászos percig, mikor ő is a katasztrófa sebesültjei közé jutott.

De ma már felgyógyulása felett a köz-öröm általános.

És bocsánatot kérünk a nagy férfiú ismert szerénységétől, midőn felgyógyulása felett szívből érzett örömnünknek adunk kifejezést.

Majláth-téri pályatársait pedig felhívjuk, hogy csinálják a közhangulatot Faltörő János mellett, a ki — bár ismert szerénységét szíve vérevel kell elcsititania — biztos tudomásunk szerint fel fog lépni a legközelebbi képviselőválasztáson, mint a Majláth-téri „köpködő párt“ jelöltje!

Vigyék diadalra a nagy és szerény férfi zászlaját!!

Kövágó Óra.

— Folyton előttem volt nemes arcod. Fel-felujult előttem lényed, mint valami kísértet... S ez a kísértet mégis oly kedves volt nekem...

Irmus futott lélekszakadva felénk egyre a Floki nevet kiáltva.

— Nem láttatok Flokit? az én kis kutyámat? — Szegény Floki, még megeszik a farkasok...

Oly keservesen kezdett sirni, megesett a szívünk rajta. Katinka vigasztalni kezdé hugát, de az csak kesergett tovább.

— Talán a függő kő felé bujt — mondtam én ártatlanul, minden malicia nélkül — keresse Irmuska ott.

Valahogyan rábírtuk a továbbkeresésre, s néhány perc múlva eltűnt a bokrok között.

— Folytasd édes — szóltam én a forró csókot leheltem Katinka kezére.

— Álmatlan éjszakáimban fel-feltűnt alakod — mint már mondtam — s én a leg-szebb reményben szenvedtem tovább. Esdve kértem a teremtőt, hozza el azt a napot, melyen újból láthassuk egymást; — először!

Mintha valami súlyos teher esett volna le szívemről, oly hatással volt reám megérkezésed. Hangodat már hallottam a verandán, de az arc most egyszerre oly ismeretlen lett

jönnek oly sokan megbámulni. Régi — nagyon régi historia ez már. Nekem fel sem tűnik.

Katinka leült a gyepre, én pedig néhány pillantást vetve az erdei csodára — hogy az öregnek beszámolhassak — mellé telepedtem.

Óvatosan körültekintettem, vajjon nem alkalmatlanokodik-e körülöttünk Irmus s egy fájó sóhaj kelt ajkamon...

Megfogtam Katinka kezét s csókjaimmal melengtettem ast. Ő hallgatott. De a vad szenvedély annál erősebben szakított szívemben s még kéjesebben szoritottam lágy kezét kezemben, mire ő gyengéden viszonozta azt...

Merően néztem szeméibe. Azok az ábrándos fekete szemek egészen átváltak: melankolikus színezetet adtak arcának s bámult reám soká-soká, szóltanul. Mily sokat kifejező volt mégis ez a néma tekintet. Mintha csak azt mondta volna: szeretlek, nagyon szeretlek... az első pillanat óta!

Mégis ő szólalt meg legelőbb. — Lásd édesem, ama nap óta, melyen oly hősként tűntél fel előttem, nem volt egy nyugodt éjszakám sem...

Itt megakadt, majd egy zöld levéllel bibelődve savarodottan folytatta vallomását.

Napirend 1896. augusztus 14-én.

Naptár: péntek, aug 14. — Róm. kath.:
Össz. — Prot.: Össz. — Görög-kel.: (aug. 2)
István. — Zsidó: Elul 5. Nap két 4 óra 39 per-
cor; nyugszik 6 óra 55 percor. — Hold két dél-
ben; nyugszik este 8 óra 55 percor.
Időjárás: hőmérséklet 17-3 Celsius fok meleg,
légnomás 750. Kilátás a központi meteorológiai
intézet jelzése szerint: változó felhőzet, jelentékeny
csapadék nélkül s hőemelkedés várható.

— (Pécs város közigazgatási bizottsága.) ma délelőtt tartotta ülését Zavaros Péter h. polgármester elnöklése alatt, a ki megnyitójában megemlékezett a július 30-iki katasztrófa alkalmával megsérült polgármesterről, a ki azóta a javulás útján van és valószínűleg 3 hét múlva részt vehet a közügyek tárgyalásában. Jelen voltak: Szeredy József, Egry József, Záray Károly dr., Zsolnay György, Ráth Mátyás, Czirer Elek dr., Kiss József, Ternovszky Alajos, Kindl József, Fekete Mihály, Salamon József, Nendvich Andor és Kovácsffy Kálmán bizottsági tagok. A szokásos havi jelentések s egy pár miniszteri leirat felolvasása után a tárgysorozat kimerítettén, egy félóra alatt vége volt az egész ülésnek.

— (Hegyhátiak a kiállításán.) Megyénk hegyháti járásából folyó hó 20-án 400-an mennek fel a kiállítás megtekintésére, a járási főszolgabíró vezetése mellett. A felrándulásban Abaliget, Bakonya, Sásd és Szekcső községek lakosai vesznek részt.

— (Nem jön a német császár.) Vilmos német császár az idén még sem jön el Magyarországra. Ennek oka az, hogy a belyei kastély, melyet Frigyes kir. herceg lakóhelyül ajánlott fel, az idő rövidsége miatt kellőképpen nem volt berendezhető s a vadállomány sem eléggé gazdag az idén. A kir. herceg levélben értesítette erről a német császárt, aki viszont igen barátságos hangulattal levélben köszönte meg a kir. herceg figyelmét s megírta, hogy mostanában úgy sincs nagyon vadászó kedvében, a jövő évben azonban bizonyosan igénybe veszi Frigyes kir. herceg vendégszeretétét.

— (Egy havi rend.) A polgármesteri jelentést Zavaros Péter helyettes polgármester írta alá. E szerint a lefolyt július hónapban a közigazgatási iktatóba beérkezett 1689 ügydarab, a melyből 1622 intézettel el; a kapitánysági külön iktatóba beérkezett 1743 ügydarab, a melyből 1696 nyert elintéztetést. Büntügy volt 3, vétség 8, kihágás 24, cselédkönyv kiadatott 13, igazolvány 10, iparigazolvány 14. Letartóztatva volt 125, kötött utlevéllel a város területéről kiutasított 36 egyén. A vendéglőkben és szállókban összesen 331 idegen szállott meg. Megemlékezik a jelentés a Köszl-féle sajnálatos robbanásról, mely 6 halálesetet és mintegy 70 súlyos sebesülést vont maga után. A bíróság részéről a vizsgálat nyomában megindított, ennek feladata a szerencsétlenség okait kideríteni. Az elmúlt hónapban a személy és vagyonsbiztonságot mi sem zavarta meg. A központban működő községi bíróságnál beadott a hó folyamán 580 panasz és 24 erdei kihágási ügy, végrehajtás volt 86, árverés 2. A bányatelepi községi bíróságnál beadott 146 panasz, végrehajtás nem volt. Kétizbeni utóállításon mérték alá került 2 helybeli és 3 idegen illetőségű hadköteles. Utadoban befolyt 770 frt 80 kr.

— (Rémes éj.) Nagyvátyi levelezőnk írja: Kedden d. u. dörgéssel, villámlással — mint már 4 hét óta majdnem rendszeresen megjött a szokásos délutáni eső. Estére csillapult, csak vak, illetve néma villámok cikázták a csipkés fellegek szeszélyes foszlányait. Fél 12 órakor azonban sűrű villámlás nappali fényben tartva az éjszakát, a dörgés-morgás tudatta, hogy vihar áll a küszöbön. Heves nyugati szél dől a háznak, úgy hogy eresztékük ropogtak; nagy esőcseppek, mint kavicsok koppantak az ablakokra, majd itt-ott jégzemek koppanása mind sűrűbben mind megdöbbentőbben. E mellett özönvíz zudult alá. Szerencsére egy negyed óra alatt elcsillapult a vész. A pusztítás siralmas képet nyújt a reggel. Csak

most láttuk, mily rengeteg szőlőtermésünk volt, midőn levéltől és fürtjei nagyrésztől fosztva láttuk. A gerezdek nagy része a levelekkel együtt a földön hevert, a mi rajta maradt, olyan, mintha a szőlőszőlő ment volna keresztül; el van másolva. A gyönyörű lóherék, mintha lekaszáltak volna, hajdinának csak a helye maradt, a kukorica tönkre ment, néhol szárban eltört. Több, mint két kilométer szélességben haladt (ha nem többön) s nyomában csak pusztulás maradt. Oly viharral jött, hogy a nyugati falakról a vakolatot leverte, vagy ha leverni nem tudta, a jégzemek, (mint puskagolyók) helyei ott vannak félig benyomva a kőkemény vakolatban. A nagymennyiségű gyümölcsből, a mi le nem hullott is, össze van verve s megromlik. A fák hajtásait összetörve, az országut mentén sok fát kidöntött, eltört. 1891. óta nem volt ilyen pusztítás. Sőt ekkora akkor sem. Ugyanis itt 4 hét óta csaknem naponként esik és pedig többnyire felhőszakadás-szerűen. Ha ma megszáritjuk gabonánkat, holnap megint megázik; úgy hogy legnagyobb része még kinn van keresztékben. Ezeket a szél széthányta, az irtózatossággal kicsépelte alaposan. A kazlaknak is az az oldala, mely a jégnek volt kitéve, szemétdűni nem fog. Szőlőtermelő gazdáink az idén örültek volna évek óta az első szüretnek. Csaknem kivétel nélkül permeteztek, s a szőlőtermés kinálkozott. Kukorica ezen a vidéken talán sohse mutatkozott ily mennyiségben, a lóherék, hajdinák páratlan szépek voltak; ma le vannak tarolva. Azt mondják Kacsótán még nagyobb volt a pusztulás. 12 órakor már vége volt a viharnak s minden — munkánkhoz fűzött reményünknek. A csapás nagysága egyelőre számokban meg sem becsülhető. De maga Nagyváty több kárt szenvedhetett 10,000 frtnál.

— (A pécsi szabómunkások szakegylete.) f. hó 30-án a Decsi-féle kerthelyiségben (Gyár utca 7. szám.) maked-

előttem. Kerestem mindenfelé gondolatomban: milyen is lehet? — szőke, barna? . . .

Ekkor nyílt az ajtó — s ott álltal teljes valóságomban . . . forgott előttem minden butor; szívem kimondhatlan sebesen dobogott. Na, azt hittem, a világ vége közelg.

Azután kezet fogtunk és . . . Itt karjaimba esett az isteni leány s én könnyes szemekkel, mosolyogva csókoltam illatos haját.

— Katinkám én nagyon szeretlek — susogtam fuldokolva.

— A sirig! Felelt ő szenvedélyesen.

Felegyenesedett a puha gyepről, átöleltük egymást kéjesen, s megszületett szerelmünk hites pecsétje — az első csók!

Irmus lelkendezve futott felénk, négy lépésre előtte a zsemleszinű kutya — csuron vizen. Farkcsóvalva üdvözölt bennünket, mintha tudta volna a köztünk létrejött szerelmi egységet . . . talán gratulált!

Irmus orcája pipacspiros volt a nagy hajszától, mit Flokival rendezett, s a fáradtságtól ellankadva esett a kocsai ülésére, maga mellé véve hű barátját . . .

Mi karöltve közeledtünk feléjük, hol az öreg János már türelmetlenkedett.

— Megázunk Nagysága! — Szólt baljósólag. Meg már jó dél felé jár ám az idő.

— Igaza van János bácsi, hagytuk helybe az öregnek s egy-kettőre fenn ültünk a magas járműn.

Este vacsora után ketten maradtunk a verandán: Boldizsár Gáspár uram és — én. A leányok fáradtak voltak, lefeküdtek.

Olyan volt ez az öreg ur, mint valami jó pap. Szeretett sokat beszélni és — kvaterkázni. El is kvaterkázott volna velem tán hajnal hasadtáig, de én alig vártam, hogy magam lehessenek. — A szerelmes ember szeret ábrándozni, s ehhez csend, nyugalom szükséges.

Az öreg egyre töltött és beszélt. Beszélt mindenről; rólam és leányáról is. Itt szembe néztem vele és füleltem.

— Nem bánám — kezdé — ha már egyszer vigabb lenne a háztám is . . . Kevesen vagyunk. Elférne itt még akár két család is, de hát majd csak az is megjő egyszer. Valami tisztességes vő után kellene nézni, ki a felesége mellett az öregeket is megbecsülné, de hát bajos ám ez is . . .

Az öreg annyira elérzékenyedett, hogy tán észre sem vette, mennyire provokál. De én semmi kincsért sem szóltam volna bele morfondirozásába, mert akkor tulkijózanódnék s zárkozottá válnék . . .

— Ugye öcsém maga is nőtlen még — szólt most kipirult arccal. — Na! Ne is házasodjék meg sohasem, mert nem tud majd mit csinálni a gyerekeivel . . .

Letette a csibukját maga elé, s olyanféle mozdulatot tett, mintha aludni készülne.

— Hej Boldizsár uram — fakadtam most én ki a keserű bánat-hangján. — sok rossz és sok jó napot kell az embernek át-szenvednie, míg eléri azt az időt, mikor családalapításról kezdhet gondolkodni . . .

— Emlékszik-e uram bátyám, mit mondott nékem tavaly nyáron, ama szerencsétlen délután . . .

Kijózanítottam alighanem Gáspár bácsit e kérdésemmel, mert hüvelykujját homlokára téve csak-csak gondolkozni esett . . .

— Azt mondta bátyám: „Ha valamikor szolgálatjára lehetek . . .“

— Na! Na! Emlékezem!

— Im elérkezett az az idő is . . . Itt felegyenesedtem s ünnepélyes arcot formálva deklamáltam.

— Ama csekélységért, mit én tettem, sokkal nagyobb áldozatot kívánok én: adja nékem Katinka leánya kezét, mert én őt nagyon — szeretem.

Két nehéz könnyecske hullt az ősz Boldizsár szeméből. Szólni akart valamit, de nem tudott, csak kezét nyújtotta felém . . .

En a keset megcsókoltam!

Igy lett belőlem vőlegény és Katinkából menyasszony.

Mire újra Dráva-Szent-Mártonba utazom, már mint boldog pár fogjuk megnézni a csererdői függő követ, melyet oly csodálva néznek az idegenek.

velői szineloadással egybekötött kerti ünnepeket rendez, mely alkalommal színpadra kerül a „Cigány,” Saigligeti 3 felvonásos kitűnő népszínműve. A zenét az ünnepélyen Korodi Károly zenekara szolgáltatja.

— **(A szili gyilkosság.)** Barcsról írják lapunknak, hogy a nemrég olyan nagy port felvert szili gyilkosság nyomozásának ágai odáig elnyulnak. A csendőrség utasítást kapott, hogy valami Horváth József nevű helynéküli csavargót — ki állítólag ott már több isben mint napszámos dolgozott és a gyilkosság éjjelen Adler kocsmájában volt, onnét azonban a gyilkosság után nyomban eltűnt — ott nyomozzon. Nagyon alapos a gyanu, hogy ez követte el a rémes tettet, minthogy több isben szokott Szilre kerülni, azóta azonban teljesen nyoma vesszett. Országos köröztetése el van rendelve. Csendőreink hiszik, hogy fel fogják találni, minthogy az ilyen csavargó nép, úgy látszik, nagyon szívesen huzza meg magát nálunk, amit legjobban bizonyít az a körülmény, hogy csak mult héten fogták el az 1890 óta körözött Angyal Gábor katonaszökevényt a szentesi határban.

— **(Pályázat.)** A szegárdi kir. járásbírósnál aljegyzői állás van üresedésben. Pályázati kérvények 2 hét alatt adandók be a kir. törvényszék elnökéhez Szegárdon.

— **(Ipariskolai növendékek alkalmassága)** tárgyában a kereskedelemügyi miniszter leiratot intézett a hazai kereskedelmi és iparkamara-khoz, köztük a pécsihez is, a melyben felhívja az iparosok és ipartelep-tulajdonosok figyelmét azokra a hazai iparoktatási intézetekre, a melyeknek igazgatóságai késszégesen ajánlják a kilépett növendékek sorából az illető iparágra képesített szakérőket. Az illető intézetek közt van az áll. agyagipari szakiiskola B.-Mágocon is.

— **(Népgyűlés.)** Szociálistáink is érzik az uborkaszezon hanyatlását s ezért megszögni kezdenek ők is. Folyó hó 23-ára népgyűlést terveznek ugyanis a Tornacsarnokban a következő programmal: 1. Az általános választási jog. 2. Egyesülési és gyűlékezési jog. 3. A sajtó.

— **(Kamarai titkárok értekezlete.)** A kereskedelmi és iparkamarák képviselőinek mult évi október 5-ikén és 6-án Pécsen tartott országos értekezlete az ez évi találkozást Kolozsvárra tüsté ki. E határozat végrehajtása érdekében a kamarák közt abban történt megállapodás, hogy a találkozás szeptember 29-én és 30-án történjék. Ugyanekkor lesz a Mátyás király valamint a Ferenc József iparmuseum és ipari szakiiskola alapkövetételeinek országos ünnepe is, a mely a millennáris országos jubileum egyik programpontja. A kamarai értekezlet napirendjére a kamarák belkezelésének több pontját tüsté ki. A kolozsvári kamara az ügy rendezésére az elnökségen kívül négy tagból álló bizottságot küldött ki, mely a városi hatóságtól kiküldött bizottsággal egyetértőleg jár el.

— **(A piac ellenőrzése.)** A szélsőséges időjárás miatt — főkép a megromlott növényi áruk ellenőrzése szempontjából — rendőrségünk és a tisztiorvosi hivatal különös gondot fordít most a piac ellenőr-

zésére. S erre, hogy szükség is van, mutatja az a körülmény, hogy a mai piacon többféle megromlott s élvezésre nem alkalmas kerti cikket kobostak el rendőreink. Azonkívül egy kosár vaj miatt is meggyült két kofának a baja a rendőrséggel s a kosár vaj szintén be lett szállítva a városházára s egy része, mint élvezhetetlen, szintén eldobott.

— **(Köszönet.)** Váradi Antal dr. mindama barátainak s ismerőseinek, akik boldogult édes anyja elhunytá alkalmából résztvevő soraikkal megtisztelték, e helyen is köszönetet mond.

— **(Verekedő olaszok.)** Két olasz gyárimunkás tegnap este csinos kis verekedést rendezett a pálya-utcában. Egy kocsmából jöttek ki mindketten boros fővel és valami felett nézeteltérés támadván köztük, ezt ökieikkel akarták kiegyenlíteni. A két olasz azonban egymásban emberére talált; mert nemcsak az öklözésben, de a birokban sem birta egyik a másikat legyőzni. A verekedés ennélfogva talán így tartott volna mindaddig, míg az egyik ellenfél jobbra, a másik meg balra nem dült a végkimerülésben, ha a rendőrség közbe nem lép és a verekedő olaszokat be nem kíséri a kóterba. Ott aztán kialudták a részegséget s csendhaborításért ma délelőtt a kapitányság két-két napi elzárásra ítélte őket.

— **(Mégmérgezett család.)** Kálfi s ch István, szigeti országuti lakos, a feleségével s két, István és Teréz nevű gyermekével együtt vasárnap egyik ismerősüknél, Varga Annánál voltak vacsorán. A vacsora menüjében ecetes uborkasaláta is szerepelt s a nyári csemegét mind az öten alaposan megfogyasztották. A vendégeskedés után hétfőn a leány, kedden a fiu kezdett el betegeskedni Kálfi s chéknél, majd tegnap az apa és anya is rosszul érezték magukat. Kálfi s ch még fel is kereste tegnap este Varga Annát, hogy megmondja neki, hogy az egész család beteg s megütöközve látta, hogy Varga Anna szintén rosszul van, még pedig — amint mondá — úgy érsi, hogy meg van mérgezve. Kálfi s chék szintén igen rosszul érezték magukat s ezért orvosért küldtek s jelentést tettek az esetről a rendőrségnek is. A tisztiorvos és a rendőrbiztos ma kimenvén a beteg családhoz, úgy annál, mint Varga Annánál mérgezést konstataált, még pedig határozottan a megévetett uborkasalátán volt ecet-mérgezést. A betegeket azonnal gyógykezelés alá vették s azok ma már minden veszélyen kívül vannak; a mérges ecetet pedig, melyből az uborkasalátához használt egy keveset Varga Anna s még egész üveggel volt neki készletben, a rendőrség elkobosta s most folytatják a vizsgálato, hogy az ecet honnan került Varga Annához s mi okozta, hogy mérgezést eredményezett.

— **(Pécs város közsádjá.)** A pénzügyigazgató jelentése szerint a lefolyt julius hóban egyenes adók címén befolyt a város területén 11.574 frt 99 kr., a mult év hason időszakában 12.658 frt 17 kr., tehát az idén 1083 frt 18 krral kevesebb. Folyó évi jan. hó 1-től julius 31-ig terjedő hét hó alatt befolyt összesen 159.965 frt 73 kr.; a mult év hason időszakában 152.914 frt 46 kr., tehát az idén 7.051 frt 27 krral több.

— **(A regény vége.)** Megemlékeztünk arról a szökevényről, mely a napokban nagy izgatottságban tartotta városunk egy bizonyos utcáját s még a rendőrségnek is dolgot adott. Ma aztán véget ért a regényes

historia; véget vetett neki egy levél, melyben a szép szökevény asszony azt írja uracskájának, hogy a szüleinél van Kapos-Szekcsőn s nem is szándékosik visszajönni többé Pécsre. A rendőri nyomozást e szerint becsüntették, mert a férj most már a bíróság elé vitti az ügyet, bizonyos összeg pénz megítélése végett sommás perben és az elválás kimondása végett — válókeresettel. A regény végéhez tartozik még az is, hogy Kapos-Szekcsőn egy új kereskedés nyílik, melyben — állítólag — az asszonyka egy pécsi ismerőse lesz a főnök.

— **(Pusztító orkán.)** Barcsról írja levelezőnk: Az óriási pusztító viharok, melyekről mindenfelől irnak, nálunk megismétlődtek. Keddről szerdára való éjjelen oly vihar dühöngött, hogy reggelre az egész táj igen szomorú képet nyújtott. A majdnem egy óráig tartó, tojás nagyságban hulló jégdarabok a veteményeket a szó szoros értelmében összetapították, ugyannyira, hogy azoknak már hasznát senki sem veheti. A dohányt, melyet már a jövő héten kellett volna vágni, tisztára levágta kés nélkül az egész határban. A gyümölcsfákat, melyeket nem tövestől csavart ki, amugy tett egészen tönkre. A borzasztón dühöngő szél nagyon sok háztetőt rongált meg és kisebb szálfafedeleket egészen letépett.

— **(Pécs város közegészségügye)** a lefolyt julius hóban — a városi tisztii főorvos jelentése szerint — általában véve, úgy az előző havhoz, valamint a mult év hason időszakához viszonyítva kedvezőnek mondható. Tulnyomóak voltak a megbetegülések közt a légző szervek bántalmái és a bélhurut. Heveny fertőző kórok közül csak a difteritisz és vörheny szörványos esetei mutatkoztak gyöngéd lefolyással. A Köszl-főle „nagyobb szabásu“ katasztrófa a mult hó 30-án erős próbára tette az orvosi kart, a mely másfél óra alatt 200-at meghaladó sebesültet kötözött be. Az összes kórházakban ápolgatott 567, míg az előző hónapban 540. Élve született a város területén 96, meghalt 84, házasságra 20 pár lépett. Legmagasabb kort egy 96 éves ácsmester ért el az elhalálozottak közül. A város számlájára 75 járó beteg látgatott el ingyen gyógyszerrel. Az élelmi piacok naponta megvizsgáltattak és 5 esetben kobostatott el gyanus gomba.

— **(A néni.)** Tar Gergely atyánkfia, négy éves leánykájával, hazautasóban van Pécs felé, miután a kiállítás látnivalóival már betelt. A pályaháshoz legalább is két órával előbb érkezett, mint a hogy a vonat indul, leült tehát a váróteremben. Rövidesen egy már öregebb hölgy telepedett le melléjük és a legszívesebben játeztott, enyelgett a leánykájával. Mialatt Tar Gergely jegyet ment váltani, leánykáját szomszédnőjükre bizta, a ki erre készséggel vállalkozott. Midőn a papa öt perc multán visszajött, leánykája már messziről kiáltott feléje:

— Néni elment!

A néni — sajnos — egy nagy bördődöt, egy takarót és egy selyemernyőt is elvitt magával.

— **(A vidéki nyomdatulajdonosok kongresszusa.)** A vidéki nyom-

datulajdonosok mozgalmat indítottak egy országos kongresszus megtartására nézve, a melyet szeptember havában Budapestre akarnak összehívni. A kongresszus érdekesebb tárgyai lesznek a hírlapbélyegek s a bélyegköteles nyomtatványok eltörlése, a tanoncügy és a munkáviszonyok rendezése.

— **(Meggyilkolt kereskedő.)**

Weiss Sámuel siklósi kereskedőt, a ki nagyobb összeg pénzzel érkezett Temesvárra, hogy üzleti ügyeit lebonyolítsa — mint nekünk táviratozzák — a város határán meggyilkolva és kirabolva találták. A rablógyilkossággal egy kóbor cigánycsapatot gyanúsítanak, a mely azóta eltűnt a vidékről.

— **(Szétugrasztott szélhámos banda.)** Még mindig akadnak a köznép között olyan szélhámos természetű emberek, kik embertársaik nyereségvágyát csalásra akarják felhasználni. Tavaly ily csalószövetkezetnek lett áldozata egy pécsváradai ember, a kit 680 frt erejéig becsapott két szélhámos paraszt, azt állítván, hogy a 680 frtért 6800 frtot kap — persze, hamis pénzben. A megcsalt ember, a ki keserűen tapasztalta, hogy a 680 frtja odavesszett s helyette egy krajcárt sem kapott, most maga akart szerencsét próbálni ily csalással. Egy romonyai ismerősével megbeszélte, hogy pár százasért épen kerek ötezer pengőt szerez neki Budapestről; hamis pénzt ugyan, de azért könnyen tul lehet azon adni. Be is jött ide vele Pécsre s itt egy kocsmában a pénzszerzési iyereten módjába beavatott másik két emberhez vezette. Az egyiket azonban ezek közül állandóan szemmel tartja a rendőség s egy rendőr meglátván az idegenekkel beszélgetni s egy kocsmába betérni, azonnal jelentést tett az

esetről az ügyeletes rendőrbiztosnak. Trixler Aladár rendőrbiztos azonnal kiment a helyszínére s ott éppen akkor lepte meg a szélhámosokat, mikor a romonyai emberrel már le akarták fizettetni a kétszáz forintot, hogy azért kéteser hamisat liferálnak neki Budapestről. A szélhámos bandát letartóztatta a rendőrbiztos s mivel közbelépése a csalást megghiúsította, jegyzőkönyvet vett fel az esetről s a szélhámos banda tagjai siker nélkül hagyták el ma Pécs városát.

— **(Rövidülnek a napok.)** Semmisenem állandó a nap alatt. A szép nyári estéknek is lefujtak immár. Szomoruan konstatálja a szerelmes ember a napok rohamos rövidülését. Néhány héttel ezelőtt ugy esti kilenc órakor, mikor a takarodót jelző kürtészó végighullámszott a légben, a forró vérű szeladon még észrevehette a rizaport bájos dulceineája arcán, olyan világos volt a kilenc órai este. Ma már nyolc órakor szurok sötétség borul a tájra s óvatosan kell botorkálni az utcán nehogy megütsük a lábunkat, valami elébe vetődött szalmaszállba. Most már csak a holdvilágos esték szép esték, mert akkor még se kell félnünk a szalmaszálltól. A hold, a poetáknak ez a jó barátja, bőven hullatja sugarait lefelé a földre, elhomályosítva a gázlámpákat és a világosságterjesztésnek egyéb ellenségeit. De hát a holdas esték ritkák. Ebben meg is nyugszik az ember s csak botorkál a sötétben. Rövidülnek a napok, hosszabbodnak az éjszakák, a lumpokra jó idő jár.

— **(Ingyen suhany.)** Tegnap este nyolc óra tájban nagy patáliát okozott egy

indóház utcai emeletes ház előtt egy részeg napszámos. A szomszédos korcsmából jött ki, valószínűleg nem a maga jószántából, s anynyira felbuzdult benne a megsértett önérszet, hogy egész szónoklatot tartott a bosszúállásról. És különös állhatatossággal kiabált bele a levegőbe az előtt az említett emeletes ház előtt, melynek ablakaiból hiába fenyegették meg, hogy rendőrért küldenek. Egyszerre kinyitott az emeleten egy ablak s a következő pillanatban egy nagy kanna víz sudult a részeg szónok nyakába. Az ingyen suhany aztán kijózanította az atyafit s ugy elkoródott a ház elől, de még az utcából is, hogy mikor az előhívott rendőrök keresték, már nem volt feltalálható.

— **(Kell-e csirke?)** Est a kérdést vagdalta a mai piacon egy kofa egy menyecske fejéhez. A „vagdaltá“ kifejezést akár egész szó szerint is értheti a nyájas és nyájatlan olvasó, mert a kofa — miközben a fenti kérdést ismételte — alapos kárt tett a menyecske frizurájában a kezével. A verekedésnek csak egy rendőr közbelépése vetett véget s ekkor világosodott ki az ok is, a mi nem volt más, mint hogy a menyecske — fizetés nélkül akart egy pár csirkével odábbállni. A csirkék gasdája azonban észrevette s rögtönítélő bírósággá alakulva, így vett elégtételt magának a menyecskén.

— **(Nincs kánikula.)** A forróság, mely a mult hó vége felé a szó szoros értelmében kiállhatatlan kezdett lenni s amely melegben sanylóddoket félig meddig meg is

s csak azt kérem az istentől, hogy hasonló legyek hozzá.

— Ó, a kisasszony angyal, miként ő! — kiáltott Calisto térdeire rogyva.

A mint látja, rövid idő alatt ugyancsak belejöttek. A leányka elpirult s visszahuzódott Calisto elbocsátotta kezét, melyet indulatának rohamában fogott meg.

— Bocsásson meg, kisasszony! — mondá felállva s jobbát szivére téve. — Ön ugy beszélt anyámról, mint a hogy hallani szeretem, de engem nagyon meglepett, mert nem vártam . . .

Hallgasson meg; nem léphetek be oda, nem bírom megnézni a termeket, hol vele együtt éltem. Minden szöglet, az ablak minden részecskéje, a folyosó minden fordulata, a karmassinnal bevont szék, mind róla beszél, (ne vegye gyermekies érzégsének) a zöld damaszok függöny rojtjai is, melyek minden mozdulatnál haját söpörték, a mikor alatta ült.

— És minden tárgy, a hogy csak ön elmondja, régi helyzetében van még. Atyám azt akarja, hogy minden egyes darab változatlanul helyén maradjon, Atyám igen nagyon tiszteli az önök családját s kellemesen emlékszik még reá, hogy az ön édes anyja régi családi képeinket nemcsak meghagyta régi helyökön, hanem némelyiket, melyet öltözéke miatt különösen kedvelt, újra is festetett.

— A szalon régi képei! — kiáltott Calisto. Tudja-e, kisasszony, hogy ugy szerettem azokat a képeket, mintha az enyéimet ábrázolták volna? Gyakran kedvem jött egy zsöllyeszékbe ülni, azzal a szép ne-

— Ó, le dicserjen érdememen felül. A zongora volt a zárdában időöltésem s ezzel a kis szerzeménnyel, melyet most játszottam, a nagy szeretetnek tartozom, melylyel a zongora irányában viseltetem. Szeretek játszani, de kevés a tudományom.

Ésután ama fületlen-farkatlan társalgások egyike következett, melyben a szegény tudomány, az orgona, zongora, Rossini, Beethoven annyisszor fordultak elő; oly édes szavakkal beszélt, hogy Calisto beleeszeretett Cecilia grófnőbe s ez sem találta visszatartónak a szomorú és udvarias ifjút.

A jó Isten tudja, hová tévedt volna szeszélyes beszélgetésük fonala, ha a leányka a billentyűkre nem teszi kezét s néhány fólhangot ki nem csal. Calisto nem savarta meg, egész odaadással hallgatta, asután mig Cecilia játszott, barátságos bizalmassággal magyarázgatta, hogy miképpen kell eljárni a fogásokkal, milyen hangokat kell kinyitni és elzárni a kellő helyen.

Ez a rögtönzött lecke a beszélgetést könnyebbé és folyékonyabbá tette s több anyagot szolgáltatott az eszmecserére. Cecilia a szerint, a mint egyik, vagy másik zenenemről volt szó, különféle dallamokba kezdett. Asután megköszönte Calistonak, hogy oly szives volt őt utbaigasztani s az eszmétársulás törvényénél fogva azt is, hogy minden vasárnap eljár orgonálni.

— Kisasszony, — mondá Calisto — ebben nincs semmi megköszönni való. Többet kapok én, mint nyujtok, mert a zene nagy vigasztalás, mit csak azok értenek, kik hozzám hasonlóan magányban és vigasztalás nélkül élnek.

barátkoztatta a pokoli szenvedések gondolatával, ebben a hónapban csodálatos szerénységgel visszahusódott. Alighanem a melegebb olasz ég vonzotta el Pécsről is, ahol asután nyomban lezállott a jég ára s a hol a gyors hevülés ideje is véget ért. Az égszögés, a villámcsikázás s az istennyila-járás e napjai alatt a már-már kiégett város ismét lélegzethes jutott s a panaszok sokasága mintha eltűnt volna. A nagy melegről, a türethlen hőségről alig folyik beszéd s ha egy kis jajgatás hangzott föl, az az esőnek és a szélnek szólt, a mi a szélcsöndes kánikula helyét foglalta el. A nemrég még nagy arányokban issadó publikum egy-két tagja olyan bátorságra tett szert, ami istenkisértésnek tűnt föl. Akadtak ugyanis olyan urak, akik még a déli órákban is felöltözkben jártak keltek az utcán, nem félve, hogy ez a hencseregés még megbosszulja magát. A terhes felhők mögött ólálkodó nap, a melynek nem igen nyílt alkalma arra, hogy kedvére kiűsse magát, csak ritkán mutogathatta magát, anélkül azonban, hogy az erejét ki tudta volna adni. Igen hihető, hogy pár nap múlva majd kipótolja a mulasztottakat s hogy a kánikula is visszaérkezik, véget vetve a város hűsülésének, a mely, tekintetbe véve az egész országban dühöngött viharok okozta rengeteg károkat, a lehető legdrágább hűsölések közé tartozik.

Közgazdaság.

□ **Állatjárványok.** A legújabb kimutatás szerint az állatjárványok állása a következő volt: Megyénkben lépfene 2 községben 2 udvarban, veszettség 3 községben 3 udvarban, ragadós száj- és körömfájás 58 községben 1006 udvarban, sertés orbánc 5 községben 30 udvarban, rühkór 1 községben 3 udvarban, végül sertésvész 80 községben konstatáltatott. Somogy megyében lépfene 2 községben 2 udvarban lépett fel; veszettség 1 községben 1 udvarban, ragadós száj és körömfájás 30 községben 30 udvarban, sertésvész pedig 85 községben. Tolnamegyében lépfene 5 községben 5 udvarban uralkodik; veszettség 2 községben 2 udvarban, ragadós száj- és körömfájás 18 községben 653 udvarban, hólyagos kiütés 2 községben 68 udvarban, sertésorbánc 18 községben 447 udvarban, és sertésvész 44 községben lépett fel.

□ **Az aratás.** Kaposvárról írja levelezőnk: Somogy megye nagyobb uradalmi ban még pár nap előtt is aratták a búzát, mert az eső miatt elkéstek. A hol az esők alatt rendekben hevert az árpa, ott megsárgult s a nagyobb gazdaságokban különösen sok kár van. A mit a buza minőségben vesztett, helyreüti a mennyisége, mert ritka évben volt számos határban oly bő aratás, mint az idén. Szigetvár vidékén nem ritkaság a 20-26 kereszt buza egy hold földön, továbbá 16 kereszt rozs és 20-21 kereszt árpa. Jaád, Marcali s Kéthely határában a kukorica, burgundi répa s burgonya

olyan gazdag és egészséges, aminőre régen emlékeznek. Ha van is a gabonában némi hátrány, azt a tavaszi termés nagyban fogja kárpótolni. A Balatonpartról: Szárszó, Boglár- és Sz. Győrökből szintén egészen jó termésről tudósítanak szalmára nézve; a kepek egymást érték a földke: a lengyel-tóti s a tót-gyugyi határokon. Pula, Atalos és Berki határában nagy termés volt, csak a széna szenvedett nagy károkat. A batéti urasági földeken valóságos egyiptomi termés volt; a mikor learatták a búzát, a táblák úgy néztek ki a kepektől, mintha birkanyáj lett volna rajtuk. Egy holdnyi táblán termett 75 kereszt buza; a husz holdas táblán összesen 1537 kereszt; keresztjét 18 kévével rakva. Az egész búzatermés 13.237 kereszt; árpa 2000 kereszt; rozs 1200 kereszt; repce 1220 kereszt; zab 2080 kereszt. Ezekon kívül van a búkköny, lóhere, bab, lencse termés s 100 hold feles tengeri. Az összes termés a birtokon 19.637 kereszt; 400 szekér széna; a burgonya pedig legalább 1500 pozsonyi mérőre becsülhető. Hárságy vidékén erős közepes termés; Szent-Bég kádarkuti határban jó közép aratás; K. Mérőben urasági földeken jó aratás, a polgárság földjein pedig közepes. A kaszás és vetett takarmányok sokat szenvedtek; helyenkint a széna fele ott veszett a réten. Gazdag kukorica- és burgonya termést várhatunk. Az idő száraz és meleg. Az új gabona árai: buza 5.40-5.80, rozs 4.50-4.70, árpa 4.50-5.40 forint métermázsánként.

A földmivelésügyi m. kir. miniszterhez az állandó gazdasági tudósítókól beérkezett jelentések alapján az aratási és cséplési munkálatokról, valamint egyéb gazdasági dologról a következőket közölhetjük:

Egészben kedvezőtlen, változó maradt

— Gyönyörű foglalkozás a zene! — mondá Cecilia, kit az ifju szerencsétlenségére való szomorú emlékezés meghatott. — Szép foglalkozás és valóban nagy vigasz. De az olvasás is csillapítólag hat a kedélyre.

— Ó, ne mondja kisasszony! A zenét mindennél többre becsülöm; miután hálás kísérelje az érzelmeknek, melyek az elmét felmagasztosítják a nélkül, hogy ienyügzőznék, szabad folyást engednek a képzelődésnek s nem verik bilincsekbe szigorú, rideg következtetésekkel. A könyv azt a gondolatot öbreszti fel önben, kisasszony, a mit ő akar; a rideg, kimért szó csupán magyarázatot tűr meg, míg a zene végtelen értelménél fogva a lelket gondolkodni, örülni, bánkódni engedi. Megtörtént-e már önnek valamikor, ha esténként a sötét teremben a zongora mellett ült s a billentyűkön cikázó ujjai csapongó képzelődését követték, vagy megfordítva, a képzelet az ujjak szeszélyes futamait? Oly gyönyör az, milyent a világ legszébb könyvének olvasása sem nyújthat; én legalább így gondolom, vagy jobban mondva, gondoltam, mikor szobámban vigasztaló zongora volt.

A leányka szó nélkül, lecsüggesztett fővel hallgatta; talán a szegény ifju helyzetéről gondolkodott, ki a zenét annyira szerette s nem volt zongorája; mely szomorú estén vigasztalhatta volna. Egyszerre megfordult, Calisto arcára tekintett, a ki elpirult s határozott hangon kérdezte:

— És miért nem akart hozzánk jönni?

— Miért? — kérdezé Calisto meglepetve a hirtelen kérdés által. — Ne gondolja kisasszony, hogy futok

Di Villa Cervia gróf tekintetétől. Vonakodásomat csak azok magyarázhatják neheztelésre, vagy elfojtott gyűlöltre a kastély ura iránt, a kik nem ismernek. Jól tudom, hogy ő elődeinek ősi lakásában van, s én csak örülhetek, hogy visszaváltotta, ha egyszer kezére jött. De ön tudja, kisasszony, hogy azon a helyen születtem; ott éltem gyermekésem éveit s ott rejlenek édes-keserű emlékeim. Ifju koromban egy ide nem messze eső intézetben végeztem tanulmányaimat s tudja mit csináltam ott? Nyolc teljes hónapon keresztül sovárogtam a négyhavi szünidő után, melyet e halmokon, e falak között, anyám, szegény anyám közelében töltöttem el.

— Bölcs és erényes nemesasszony volt, — szakítá félbe Cecilia, — mindenkinek szívében boldog emléket hagyott maga után.

Calisto úgy érezte, hogy Di Villa Cervia gróf eme szavainál, melyeket annyi hévvel és nyíltsággal mondott, láng fut végig erein. Nem szólt, csak könyben uszó, égő szemekkel intett, hogy folytassa.

— Igen, — mondá a leányka — valahány embert csak kérdeztem, mind úgy beszélt felőle, mint valami szentről. Valóban szép a vonal-mak ilyen örökségét hagyni hátra. A szegényeknek gyámola volt. a szerencsétleneket vigasztalta s egész életében senkit sem utasított el e vendégszerető lakástól, a ki kenyeret kért, vagy halasztást a földárendára nézve; azért mindnyájan áldották és imádkoztak érte, a jóság és nemesség példányképeért. Én a Di Villa Cerviak utolsó sarjadéka, csöppet sem vagyok féltékeny az ön édes anyja emlékének eme tisztelésére,

az időjárás, mert a záporok és jégesők, közbe közbe esős viharral nem hogy csökkentek volna, hanem még inkább fokozódtak, különösen rendkívül heves és romboló vihar pusztított a már nagyrészen learatott gabonakévékben és asztagokban, sőt helyenkint a fákban is. Erős jégeső volt az ország számos vidékén és a kapás növényekben és szőlőkben jelentékeny kárt okozott.

A folyamatban lévő aratási és cséplési munkálatokat egyes vidékeken nagyon sokszor, jóformán szüntelenül akadályozta a kedvezőtlen esős időjárás; de nemcsak hogy akadályozta a munka rendes menetét, hanem a gabona minőségére is káros hatással volt a csapadék s ennek folytán számos helyen, kivált a Dunántul úgy a buza, mint különösen az árpa sokat veszített kiváló minőségéből. Nagyon sok helyen vártak kitűnő minőségű árpát, de sok helyen csak közepes lett az eredmény; mennyiségre azonban, ritka kivétellel, megfelelt a hozzá fűzött reményeknek. A buzát a rozsda és üszög nagyon sok helyen megtámadta s jelentékeny kárt is okozott benne.

A legtöbb kár mutatkozik: Tolna, Baranyavármegyékben; meglehetősen, de jóval kisebb mérvű a rozsdalepett buza Somogyvármegyében. A rozs szemminemű kárt nem szenvedett és így ez a termés és a zab is az idén minőségileg igen jól sikerült. A buza és árpanak sok helyen előfordult minőségi csökkenése dacára az eredmények minőségre nézve mégis kielégítőek, sőt részben jók.

De még így is kielégítő a termés — tekintetbe véve azokat a gyakori csapásokat, amelyek főképen június és július hónapokban előfordultak és pusztítottak. Legjobban fizetett a buza mennyiségre nézve, azaz 8 métermázsza és azonfelüli hozamot adott: Somogyvármegyében; közepeszerű termést adott

7 mm. és azon felüli, de 8 mm. aluli eredménnyel: Baranya, Zala vármegyékben.

A rozs 7 mázsza és azonfelüli termést adott Tolnában és Zalamegyében; közepes termést 6—7 métermázsát Baranyában és Somogyban.

Az árpa a mi vidékünkön általában igen jó termést hozott, 7—8 mázsát hol dinkint. A zab szintén ilyen termést adott. A kölesre és tatárkára az időjárás elég kedvező lévén, átlag kielégítően állnak; a korai köles jó közepes termést adott. A kerti vetemények, kukorica, kender, len, komló és cukorrépa jól állanak és a burgonyatermés hozama szintén megfelel a hozzáfűzött reményeknek.

TÁVIRATOK.

— **A krétai kérdés felmelegítése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párizsi „Havas ügynökség“ nek jelentik Athénből 12-iki kelettel: A hatalmak követői ma újabb fölszólítást intéztek a görög kormányhoz a lőszernek Krétába való küldése miatt. A görög kormány azt válaszolta, hogy mindent megtett arra nézve, hogy a hatalmak tanácsainak eleget tegyen; azonban a lakosság izgatottsága a krétai események következtében oly nagy, hogy a kormány többet, mint már cselekedett, nem tehet. — Ugyancsak a „Havas ügynökség“ nek jelentik Athénből, hogy ott hire jár annak, hogy Molnics ezredes hadügyminiszter lemond. Utódjává valószínűleg Vasziliadis ezredest fogják kinevezni. Azokat a tiszteteket, kiket ma gyanu miatt tartóztatják le, hogy Krétába

akarnak utazni, ma ismét szabadon bocsátották, minthogy ártatlanságuk kiderült. Ma két redif-zászlóalj érintette Zantót, melyek Ciprusból Krétába mentek.

— **A cári pár hadiszemléje.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Carskoje-Zelo-ban a cári pár jelenlétében tegnap nagy lovas hadgyakorlat ment végbe. A csapatokat Miklós nagyherceg vezette. A cári páron kívül jelen voltak Wladimir és Mihály nagyhercegek családjakkal és az uralkodóház több tagja.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Ház eladás.

Barcsan, az országut közvetlen közelében, a drávai hid mellett egy legjobb anyagból épült

lakóház

a szükséges mellékletekkel u. m. istálló, felszer, pincze stb., kiterjedt kerttel szabad kézből eladó. Az épületben jelenleg jó forgalmu vendéglő van, mely az épülettel együtt átadatik.

Értekezhetni az ott lakó tulajdonosné Özv. Venutti Máriával.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsett, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítményü

erős fürdőkádjait

legjobb szerkezetü

jégszekrényeit,

szagtalan

angol clostetok föllállítását,

nagy választéku

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és ezink ornamentikai munkák,

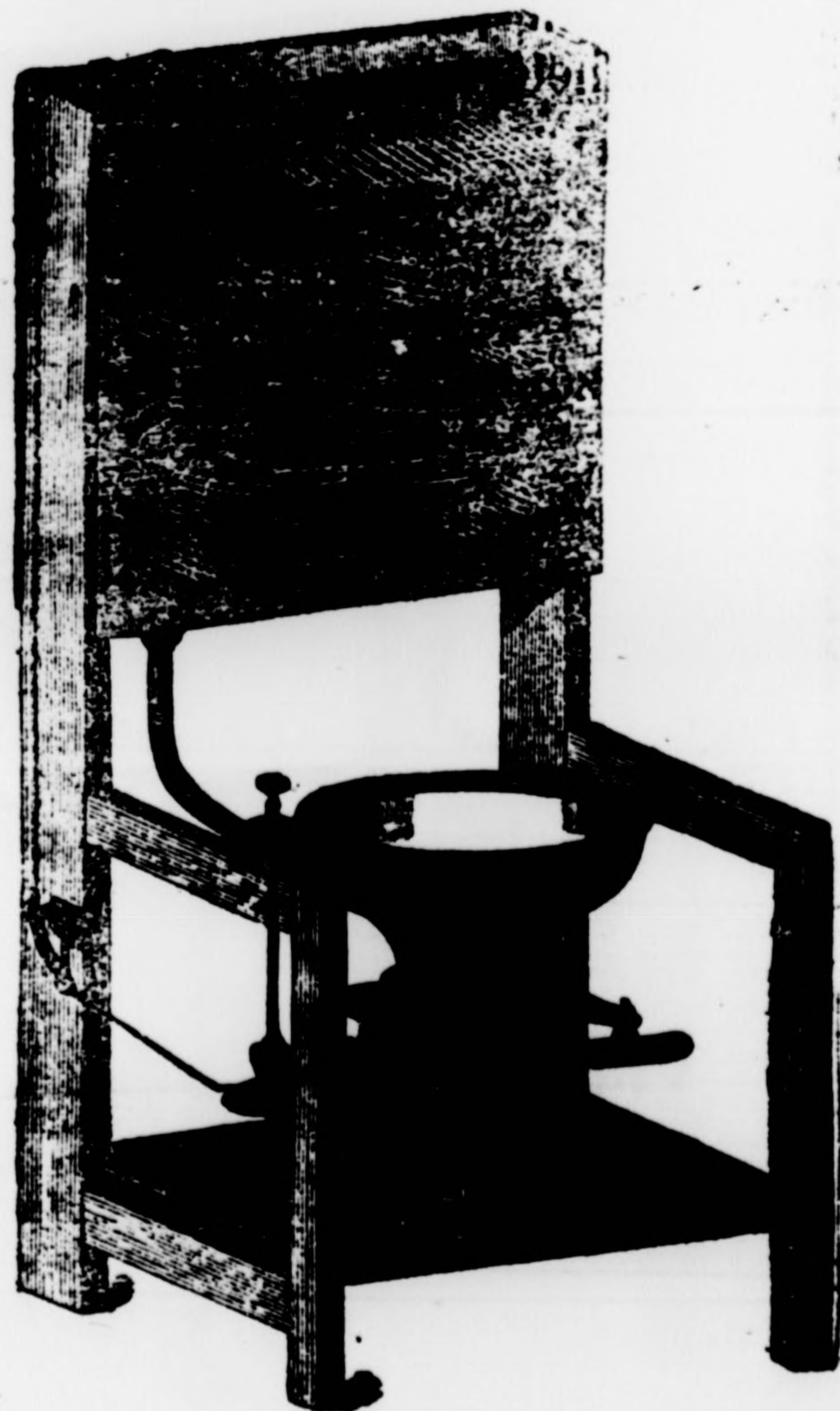
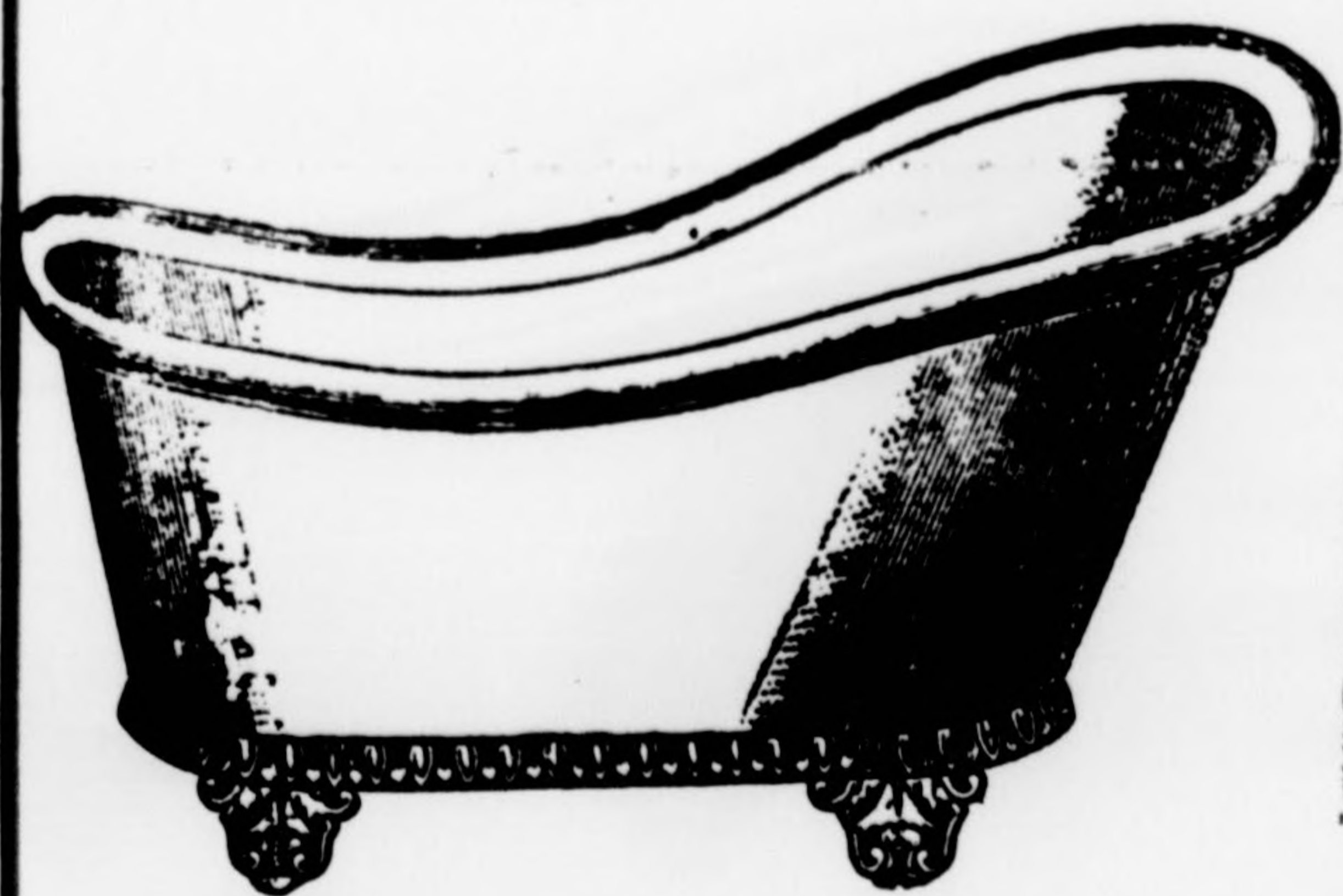
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, hástartási és teljes konyha-bereendezési cikkekéről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, irótollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.